

D ů v o d y:

Jedině uplatňovaný dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn. Nižším soudům jest přisvědčiti v tom, že dle §u 60 bánského nařízení ze dne 1. září 1916, čís. 17.500 se nucené narovnání mimo úpadek nevztahuje na bývalé členy veřejné společnosti obchodní, nýbrž že tohoto dobrodiní požívají jen veřejní společníci, kteří jimi jsou v době zahájení vyrovnacího řízení. Tito společníci ručí všem věřitelům společnosti a jsou vlastně těmi fysickými osobami, které pod společenskou firmou obchody provozují. Kdyby nebylo předpisu §u 60 čís. 3 cit. nař., nemělo by vlastně vyrovnací řízení ohledně veřejné společnosti žádného smyslu, ježto by každý věřitel mohl celé své pohledávky dobývatí na veřejných společnicích. Něco jiného jest však při vyloučených nebo vystoupivších společnicích, kteří ručí dle §u 105 obch. zák. chorv. solidárně jen za závazky společnosti, které vznikly v době jejich členství nebo bezprostředně plynuly z toho, co se přihodilo v době jejich členství, tedy jen za určité dluhy, a to vedle společnosti, pokud se týče vedle veřejných společníků, v ní spojených. Proto jsou takoví bývalí společníci pouhými spoludlužníky ohledně těchto určitých dluhů, jichž závazek vyrovnacím řízením zůstává nedotčen jak co do výše, tak co do splatnosti.

Čís. 5591.

Vrácení obecní dávky proto, že prý byla neprávem předeepsána a vybrána, nelze se domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1925, R I 962/25.)

Žalobce domáhal se na žalovanou obci žalobou vrácení obecní dávky, již prý žalovaná žalobci neprávem předeepsala. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Předpokladem pro žalobní nárok jest přezkoumání otázky, zda žalovaná strana jest jako veřejnoprávní korporace oprávněna k vybírání dávky, jejíž výše není sporna, čili nic. Nemůže býti o tom žádné pochybnosti, že k rozhodnutí této otázky jest jediné příslušným správní úřad (správní soud) a že tedy rozhodnutí o této věci nelze pořadem práva. Z toho vyplývá, že žalovanou stranou uplatňovaná námitka nepřípustnosti pořadu práva jest právem uplatňována.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V tom ohledu lze ovšem přisvědčiti náhledu stěžovatelovu, že otázka, zda pořad práva je přípustný, závisí na povaze sporného nároku a jsou-li k rozhodování o něm povolány řádné soudy, že mohou též, pokud toho zapotřebí, řešiti bez ohledu na hranice jinak pro jejich příslušnost vymezené důležité otázky předběžné (§ 190 c. ř. s.). Stěžovatel se

domnívá, že zažalovaný nárok jest soukromoprávní povahy, založený na právním důvodu §u 1435 obč. zák., avšak současně přiznává, že se domáhá vrácení neprávem vybrané spotřební dávky obecní, poněvadž obec může vybírání dávky usnísti a provésti jen zákonnou cestou, což prý se nestalo, pročež prvý soudce správně již rozhodl, že obec nebyla k vybrání dávky v zažalované částce oprávněna. Tím stěžovatel dává sám na jevo, že jádro sporné věci spočívá jen v rozřešení otázky, zda žalovaná obec jako veřejnoprávní korporace byla či nebyla oprávněna k vybrání spotřební dávky v obnose, jehož vrácení se žalobce domáhá. K tomu však, jak správně uvedla druhá stolice, nejsou povolány řádné soudy (§§ 1, 41 a násl. j. n.). Předpis §u 89 obec. zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. o zavedení nových platů a dávek byl nahrazen fin. novelou ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., která ve svém §u 35 ustanovuje, že samostatné dávky spotřební mohou býti obcemi vybírány jen na základě povolení vyšších úřadů dohlédacích (odst. 1), případně vlády (odst. 3). Dle §u 44 předpisuje dávky obecní starosta a vybírá je obecními orgány, proti platebnímu rozkazu lze podat odvolání, o němž rozhoduje obecní zastupitelstvo a do jeho rozhodnutí k bezprostřednímu dohlédacímu úřadu, jehož rozhodnutí jest konečné. Z toho jest nad pochybu viděti, že jest pro řešení otázky, zda dávka byla správně či nesprávně vyměřena a vybrána, předepsán zvláštní postup před úřady samosprávnými a proto řádným soudům ani nepřináležeti posuzovati, zda poplatník smí se domáhati vrácení obecní dávky, protože její předepsání a vybrání bylo snad nesprávné. Srovnej rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. listopadu 1898, čís. 15.173 (nepřípustnost žaloby před řádným soudem pro nárok na vrácení poplatku, jehož vyměření bylo zrušeno správním soudem), rozhodnutí čís. 1108 sb. n. s. (ohledně poplatku zaplaceného u československé vývozní a dovozní komise), ze dne 21. listopadu 1923 R I 996/23 (ohledně příspěvků placených omylem okresní nemocenské pokladně), rozhodnutí čís. 2789 sb. n. s. (vrácení celního poplatku erárem nesprávně vybraného) a rozhodnutí čís. 2613 sb. n. s. (vrácení tržních poplatků od dobytčí a masné pokladny v Praze).

Čís. 5592.

Rozhodnutí správního úřadu jest pro soud předurčujícím pouze tehdy, týká-li se t ý c h ž o s o b, jako v soudním sporu.

Rízení před nejvyšším správním soudem není řízením správním (§ 190 c. ř. s.). Rozhodnutí jeho nelze se dovolávati, nýbrž pouze rozhodnutí správního úřadu, vynesného na základě zrušovacího nálezu nejvyššího správního soudu pokud se týče nabyvšího neodporovatelnosti tím, že stížnost proti němu byla nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Pro příslušnost zemského soudu v Praze dle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n. jest lhostejno, zda správní cesta byla, ač nepředepsána, skutečně nastoupena.

Rozdíl mezi územím státu a územím celním.

Působnost lihové komise.

Lihová komise byla pouhým výkonným orgánem státu, jenž byl podnikatelem. Stát jest práv, uvolnila-li komise lih do území plebiscitního